Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Theologica scholastica (Teil II, 4, 3) - Cod. Ettenheim-Münster 281

[S.l.], [17. Jahrh.]

Tractatus 2da

urn:nbn:de:bsz:31-129974

Visual Library

In jo illo Chrg neminem socium admittit sed
ipse solus Deum nobis reconciliavit. In 2do
nrã cooperaõe requisivit, ut sic et nrã
dignitatem et suam satisfaõem amplius commenda
ret, dum et nobis aliquam satisfandi virtutem
promeruit.

Tractatus 2dus

De Unione Hypostatica.

Dixi in proemio huius maõ 2dum hunc
Pr. fore, de caõ frali mysterij Incarnaõis;
Volui a. per caõ frale illigi ipsam Unionem
hypostaticam; etsi n. Unio n. sit proprie
caõ fralis sed vinculum inter caõ maale et
frale, ut patet in compositis physicis; qa
tn in hoc composito de quo agimus in effa
bili, neuter Unionis terminus ht raõem Vera
fra, cum uterq. sit ens in actu, ideo sub
titulo fralis caõ malui tractare ipsam Unio
nem, ut pote quam docebo, eo modo sub
stle, adeoq. ipsi fra utrumq. terminum
unientem, ipsos a. terminos unitos sub ti
tulo caõ maalis seq. Pr. explicabo. in hoc
a. Unionis maõ, effiam, dignitatem caõsumpe meritorias.

Qō ja.

Quid sit Unio Hypostatica.

Not. jō. In Incarnatis mysterio pera
gendo, hoc 3. convenisse, Verbum, huma
nitas, et Unionem. Porro Unio pro
praesenti nāā duplē potissim sumi jō. pro
aōe Unitiva qua humanitas Unitur Verbo
et dī proprie Unitio, nil ē aliud quam
compositio ex nāā humana, et subsistentia
Verbi de quo infra. 2do. sumi pro ter
mino fraliq Quo huius aōis, est ē ipsa Unio
in facto esse, s. permanens Unio qua Ver
bum et humanitas sit atq; manent Unita.
Dico. terminus fralis Quo, nā terminus
fralis Qui Unitionis, ē ipsa persona Verbi
subsistens in nāā humana.
Not: 2do. Unitiones dictas s. aōes Uniti
vas in recto idem ēē cū assumptione
Incarnaōe, humanaōe, hoc ē, sigfatem
dem in recto aōes et et paōes, m. fne
et fieri hypostaticae Unionis; nō tn idem
sit in obliquo, qa m. dsa, l. dsi mode
connotant. nā Unitio sicut et Unio

in facto esse aequali denominant et commutant
extrema sua, ac ming n. ab unione denomi
at fratri humanitas verbo unita quam ver
bum humaniti unitum. Similiter et dicitur humanitas
per unitionem uniri verbo, et verbum uniri
humaniti. et ideo S. Th. unionem hanc et
unitionem in modo tribuendi denominationes
et in modo commutandi sua extrema assi
milat relationibus aequiparantiae. at assum
ptio quae ad tantum tenet se ex parte unius ex
tremi, et denominat solam filii personam assu
mentem, humanitas n. non fuit assumens. as
sumptio v. ut pro l. fieri tantum tenet se parte
humanitatis quam denominat assumptam; verbum
n. non fuit assumptum unde non vis sit idem esse
unitum et esse assumptum aut assumendum.
Reg. n. dicitur assumens et unitus, non tamen assumptus.
Ratio Incarnatio et humanatio non commutant utrumque
extremum sed tantum unum, in assumptam humanitatem
atque hoc de causa S. Th. assumptionem, In
carnationem, humanationem, in modo tribuen
di fratres suas denominationes aut et commu
tandi extrema comparat relationibus
aequiparantiae.

Not. 3tio ab explicatis modo vocibus uni-
onem hypostaticam non differre aliud, quam factum
esse à suo fieri l. fre, s. terminus à sua aõe
de qua pluribus à Ecclis disputatur, quod nos
iam tm̄ Ps in quo consistat ista unionis effa-
ctio m. sit aliquid superadditum ipsis extremis
unitis, et quid sit illud? Qua de re sunt
duae celebriores sententiae. Una est uni-
onem esse ipsam verbum et humanitatem qual.
à se indivisa, adeoque vult inter ipsa ex-
trema nil vale intercedere, quod ea uniat
sed eo ipso quod dicta ipsorum voluntas vult, ut
humanitas verbo sit unita eo modo ut
verbum sit Ho, eo ipso inquam statim humani-
tatem verbo immediate uniri, absque ulla sui
intrinseca mutatione ita ut verbum sit verus
Ho, et Ho verus Deus, ita post Primin.
Valent. Olivar. Nasfar. Altera
est, unionem hypostaticam esse modum substantiae
creatum, superadditum, et intrinsece affectum
ipsam humanitatem, consignificantem tm̄ habitudinem
ad verbum unitum, quod hic modus ab
aliquibus ut S. Ph. h. a. 7. et alibi vocatur
relatio secundum Ricci. Ita m. ut ex parte

humanitatis, sit relatio realis, ex parte Verbi relatio rationis. nam qua parte haec relativa Unio S. substantialis modus realiter immutat humanitatem, cui ut subiecto intrinsece inest, et informat, eatenus vocant relationem realem quia a Deo humanitati unitur, non tamen immutat, eatenus vocant relationem rationis. exemplum aliquale dari potest in visione oculari, quae quidem oculo cui inest informat et intrinsecam videntis denominationem tribuit realis relatio dici potest, quia v. colori ad quem terminatur, tribuit denominationem extrinsecam visi, nec tamen immutat, dici potest relatio rationis.

Con: haec 2da sententia rationi longe conformior ac verior videtur. Ita ut S. Th. Scoto. Aurando, Vasq. Suarez &c. Prob. 1o ex S. Maximo Abbate et Mart. qui in disputatione contra Pyrrhum Constantinopol. ex mente PP. ut ipse testatur, ait: Unio duarum naturarum est relatio S. habitudo et res absoluta. 2do. neque illigi vera ratio quae nihil de novo per se producitur, sed ratio unitiva est vera ratio, quae debet assignari verus aliquis eius terminus S. productum proprium, atqui id

jd. n. est persona verbi, hoc n. neqt in tpe
produci. nec 2do est humanitas hoc n.
sm suas partes componentes producitur
per creaõem, nam maa ja et aia creata est.
qns a eadem partes inter se unita huma
nam naam constituunt eat. à virgine Mre
per gnraõem (: utiq dnctam ab unitione
humanitis ad personam verbi :) producta
st. Nec 3tio est complexum ex hu
manite et verbo, hoc n. complexum (: si
modum substlem unionis excludas :) n. pro
ducitur per assumptionem vel unitionem sed
per aggregatam duplicis ordinis raõem oter
nam Pris, et temporalem mris q dbt as
signari aliqd superadditum. nec tn 4to
hoc est qltas aliudve aeus, humanitas n.
substlr est unita verbo. nec 5to est sub
stia vio vel dncta quae ab humanite
separari, separatimq subsistere poit ut s.
magimus expressit. restat q 6to ut sit
substlis quidam modus quo humanitas
frali et indle verbo uniar. indle inqua
nec n. modus imediaõem impedit. ut adver
sarij sibi imaginari, cum sit ipsa fralis raõ

qua ipsa humanitas verbo unitur, adeoque
ipsa unio tam unita ut duo, non ut quod,
hoc a. solum si inter duo unita intercedat,
immediatam impedit. 3tio Probatur. Impossibile
l. saltem improbabile est, ut de facto existant
duo extrema quae de novo sint substantiae
unita (ut sit natura in Reg.) si utrumque
se habeat immutatum iam, ut ante, quia impossibile
est, l. saltem improbabile quod de facto fiat sub-
stantialis transitus a contradictorio ad contradi-
ctorium, absque alterius extremi intrinseca
mutatione. Verbum a. per Incarnationem non ita
mutatur, quod debet mutari humanitas; sed
alia substantialis mutatio concipi non potest in hunc
substantialis unionis modum admittas; hoc a.
admisso, natura unita concipiuntur et Ipso
Reg. et Reg Ipso recte dici potest. Nec ter-
rere nos debet, quod modus sit quod imperfectissimum
in ratione entis, adeoque non appareat unde citata
vis tribuenda sit ut Deum faciat hominem, quia
etsi sit quod imperfectum in ratione entis, est tamen quod
perfectissimum in ratione unionis et connexionis
et sicut exclusa unione inter aiam et
corpus non potest esse homo, sic exclusa unione hy-
postatica non potest Reg esse Ipso l. homo Reg.

Et certe mysterium hoc per se ad m̄ difficile
per contrarias sententias redditur longe difficilius et
ita incomprehensibile ut nulla similitudine
declarari possit, sed et proprius quo adversarij
intuentur, inconceptibile videtur, in quo dia
voltas absque ulla externa operatione l. cre-
aturae mutatione possit fieri ut aliqua incipiant
esse substantialiter unita quae unita an
non erant, aut unita esse desinant quae
unita an fuerant. Nec dicant,
posse Deum sola sua volte fieri aliquem Regem
atque ita illi moraliter dignitatem dare sine
sui intrinseca mutatione; quia longe dissa-
ves Deus est, nam humanitas fuit non moraliter
tantum, sed substantialiter elevata et exaltata;
alias non sequeretur humanitatem non aliter esse ele-
vatam quam divinitas sit depressa et
exinanita, nec maior esset mutatio facta
per hoc mysterium in humanitate quam in di-
vinitate. quod SS. PP. et communi fidelium sensui
non est consentaneum qui non concedunt, quod
sicut divinitati nil accessit intrinsecum,
sic etiam humanitas per solam extrinsecam de-
nominationem fuisse exaltatam et Deo unitam.

Ob. 1o. nãa hũa et subsistia ipsius creata
immediate unione sensus, q̃ est subsistia in
creata et humana nãa.

Rp. neg. Conseq. ideo m. nil mediat inter
nãam et comunalem ipsius subsistiam, quia hic est
proprius nãa modus non eyens alio modo,
ut v. aliqua nãa subsistat in alio, necesse
est se alĩ hre quam an unionem, quod
commodius explicari non est quam via praedicta
m. Modi superadditi substantiae.

Ob. 2do. ipse modus solum inhaeret humanitati
non verbo, q̃ etsi possit unire humanitatem
verbo, non tn̄ verbum humanitati, vel si verbum
sn̄ unione sibi inhaerente sit uniri huma
nitati cur non est humanitas sn̄ tali unio
ne poterit uniri verbo.

Rp. etsi iste modus valet et intrinsece
solam efficiat humanitatem non verbum, tn̄ non
solam humanitatem unit verbo, sed est verbum
humanitati; sicuti enim magnes trahit
ferrum, non solum ferrum iungit et quodammodo
unit magneti, sed est magnes ferro, tn̄ si
humanitas per unionem non esset unita verbo
verbum est non esset unita humanitati.

Instabis si per hanc unionem substantiae
Verbum est unitum Humanitati sequitur Verbum
mutari, nam jo, quod unitum mutatur, Ver
bum unitum quod 2do quia Verbum nunc
est Homo, cum ante non esset Homo quod alii sic ho, nam
hoc denominatio non est extrinseca, ut possit
denuo advenire per solam mutationem al
terius. 3tio si Reg hypostatice uniret
humanitatem Angelo, necesse esset mutari
non solum humanitatem sed etiam Angelum quod simul
hic fiet. atque hoc est difficultas
mysterii huius humano ingenio non expli
cabilis aliquali tamen

Ex negandum est n. Verbum per hanc unio
nem ullo modo mutari, ad jam Stab.
Ex neg. ma. si vult sumatur vel dupliciter,
vera n. est de illo quod per se jo unitum per
proprium modum unionis non vero de illo
quod solum unitum quia alterum sibi convenit
quod etsi fortasse in nulla alia unione
reperiatur mirandum tamen non est, cum hoc my
sterium sit singulare et ineffabile extra
ma n. aliarum mutationum et unionum

vel sit eiusdem ordinis habitus naturalis proportio-
nis et mutuae habitudinis, vel se invicem
perficiunt aliquid proprium causalitatis genus ad
invicem exercendo; at vero in hoc unione
verbum vero est alterius ordinis et nullo modo
perficitur aut proprium causalitatem exercet.
Ad 2dam Rp. denominationem hominis respectu verbi, non
posse dici intrinsecam eo modo, quo dicitur in
creatis denominatio intrinseca desumpta à
forma inhaerente, l. modo intrinseco cum
ipsa re identificato, nec tamen sine aliquo
vero sit dici extrinseca, quia vera de-
sumpta est à natura intimè et substantiae verbo
uniuncta, adeoque est quasi media, non quia est
à natura realiter ducta, eatenus videtur extrin-
seca, quia v. est à natura intimè uniuncta,
eat. videtur intrinseca et ita appellandam esse
censet Suar. d. 8. sect. 3.
Ad 3tiam Rp. vel hypothesim esse impossibilem l.
si possibilis sit, posse Deum ponere humanitatem
in Angelo, in se immutato, quia etiam ibi non re-
quirerem informationem l. perfectionem angeli nova.
Vel denique negatur similitudo, quia suppositum
Angeli cum fructum sit et in se et in vi

suo modo essendi et intrinsece termi
natum ad suam naturam et ad modum subsi
stendi sub illa, et ideo si uniret alteri
naturae acquireret aliud novum modum essendi
l. relationem realem unionis, quae est res eiusdem
ordinis et capax illius. At V. Verbum
per suam infinitam de se et intrinsece ita
est dispositum ut ex vi sui realis modi es
sendi sine ulla additione l. mutatione possit
esse sub quacunque natura quae illi uniatur
et ideo sine novo modo l. relatione reali
potest uniri ita Suar. etc.
Ob. 3tio si daretur talis modus, esset valde
difformis nam qua parte insideret corpori esset
corporalis, qua parte anima esset spiritualis.
Ex qua parte hic modus afficit corpus aliquo
modo identificatur cum corpore tanquam eius
modus et sic potest dici corporalis materialis p
Vide Philiam.
Ob. 4to admisso est hypostatica unionis
modo subsistendi tamen mysterium Incar. necdum
potest dici completum quia l. via necessarius non est,
l. praeter ipsum adhuc alia requirunt.
Prob. art. nam unio non plus tribuit quam

suum formalem effectum, nempe esse unitam, sed hic non
sufficit nam praeterquam quod humanitas sit verbo
unita et verbum humanitati debet insuper verbum
humanitatem substantialiter terminare, sustentare, pro
adeoque humanitas a verbo dependere. Itaque
a. per unionem non fiunt, nam differunt unio
et sustentatio ac terminatio quia unio non facit
formaliter sustentans ac terminans.
Ex unione tribuere naturae humanae omnes
istos effectus. hoc ipso n. quod tribuit ei esse unitam
verbo, tribuit ei consequenter esse terminatam
esse sustentatam esse dependentem a verbo tanquam
a sua hypostasi, nam unio de qua agimus
est unio non qualiscunque sed est unio naturae
humanae ad hypostasim verbi; hoc ipso n. quod
natura humana est unita verbo tanquam
hypostasi, eo ipso verbum sustentat illam
naturam et terminat eius egistiam, et ipsa natura
egistia dependet a verbo cumque adeo necessario
ex vi illius unionis sequitur ut per nullam potentiam
possit impediri. Unde etsi unio non sit formaliter
sustentatio et terminatio, est tamen necessaria con-
dio, et sufficit ut verbum dicatur sustentare
ac terminare, ipsa n. sustentatio habet se

per modum actus 2di et influxus personae
in naturam, non tanquam causae effectivae, sed novo
et ineffabili modo, instar subiecti cuiusdam
absque inexistentia, i. potius instar suppositi
designat n. ipsam causalitatem Verbi, quam habet
respectu naturae, quae non convenit illi ullo modo
in subsistentia unione. Signanter dixi
(non tanquam causae effectivae) quia periculosa est
ne gravius quam dicam Sententia Francisci de
Danconis recentis Authoris docentis unio-
nem hypostaticam in eo consistere quod Verbum
intime praesens humanitati per suam perso-
nalitatem tanquam per sensum activum pro-
beat eidem peculiarem aliquem efficacem
influxum (i. qui non efficiatur a Deitate qua
Trinitati vis est.) ut sic humanitas sine
subiecto conserveretur. atque ita causae huius in-
fluxus Verbum dici humanitatis suppositum
et ex eodem Verbo quia specialiter sic influ-
ente et ex ipsa humanitate resultare unum
Christum, periculosa est inquam ista opinio, quia
recentior et causae est Axioma Theol. ex S.
Aug. acceptum, viam operae Dei quae effectivae
ad extra, esse Trinitati viam, inseparabilia et in-

divisa. Vnde et S. Th. q. 3. a. 4. docet assumptionem quae sunt bonum vocis videri soli filio competere spectare ad totam sanctam Trinitatem, assumptio inquit, duo importat, actum assumentis, et terminum assumptionis; actus autem assumentis procedit a divina virtute quae communis est tribus personis, sed terminus assumptionis est persona verbi; et ideo id quod est communis in assumptione communis est 3. personis sed id quod pertinet ad rationem termini terminantis in humanitatem assumptam, convenit ita unius personae quod non alij. Tres enim personae fecerunt ut humana natura uniretur unius personae filij. Ita S. Th. citus, ex quibus nova haec opinio satis refutatur et modus unionis substantialis melius illigitur.

Quaestio 2da

De Praestantia Unionis hypostaticae.

Dupliciter potest disputari de praestantia unionis hypostaticae. Jo sunt esse physicum s. esse unionis an in. in esse unionis superet naturas aliarum unionum et sic quaerit S. Th. a. 9. an unio hypostatica sit maxima unionum.

2do. hic esse morale, an in. sit praestans
Rei gra et donum. superans oes alias gras
et dona de quo agit a. 10. 11. et alibi.
Con. ja. Unio hypost. in esse unionis est
mpa, et perfectissa unionum creatarum
Ita S. Th. citp et alij. Rno. s. m. praestia
unionis desumar ab indissolubilitate
hoc unio mpa erit, qa fit indissolubi-
lior, quam fuerit etiam unio aia ad corpus
nam Christo mortuo perijt unio aia ad corpus
sed non perijt unio hypost. Verbi ad separatas
ab invicem humanitatis partes, cupta illud
RR. axiona. Quod Rex semel assumpsit
nunquam dimisit. Hinc Leo Papa: In
tantam unitatem nam Rei et hois convenit
ut nec supplicio potuerit dirimi nec
morte disiungi. Sive desumar pra-
stia unionis ab unite termini ad
quem unit, sic iterum mpa erit, qa
Verbum cui unita humanitas est mpe
unum. Sive dnj, praestia unionis
desumar (: uti mpe desumenda videtur)
ab effectu, cursum hypost. unio mpa erit

quia ea in Christo facit id quod in creaturis
non sit sed illa alia unio. resultans ex
rebus valde ductis, quia facit unam personam
humanam ex hypostasi verbi, et humanitate
valde inter se ductis, et duas naturas in uno
tertio scilicet in hypostasi verbi ita unit
ut unica Christi persona sit duarum perfe
ctarum naturarum persona, s. ut unica sit
persona humana sit et dicta ad eoque per
hanc unionem sit quod factum est impossibile
per alterius generis unionem, nam aliae uni
ones, non sunt ita constituere unam personam
ex rebus valde ductis sed tamen sunt personam
per naturam et modum superadditum nec uniunt
in uno 3tio naturas et extrema ita inter
se distantia et improportionata ad unum
componendum sicuti distant divinitas et
humanitas. Notat tamen S. Th. hanc eandem
unionem posse dici minorem quam sit V. G.
unio aliae ad corpus, quia duas illas naturas
humanam et divinam non immediate inter se unit sed tamen
in uno 3tio scilicet hypostasi, cum interim
unio aliae ad corpus uniat hos terminos
immediate inter se tanquam proportionatos ad
unam humanitatem componendam.

Con: 2da Unio hypostatica est omnium
creaturarum praestantissima gratia, adeoque
superat gratiam habitualem iustorum, et actualem
beatorum, consistentem in clara visione et
amore Dei. Ita S. Th. h. a. 10. et alij.
Ratio est. quia si considerentur omnia quae in hac
Unione intercedunt non tantum collatum est hu-
maniti aliquid donum creatum, sed sanctum in
creata persona filij Dei quae est bonum in
fructum. Nec V. cum hac dono conferri sit
quod ipsis iustis per gratiam habitualem sit et de-
ntur Spiritus S. aut beatis ipsa essentia dia, quia
in illis Unionibus accidentibus non dari ipse
Deus, ut ipsi per hoc ipsum fruendi perficiat ipsum
esse creatum suum, neque ut cum illa Unum Ens
Vere componat sed dicitur dari spirituali modo quia
singulari ratione conferri esse praesens; aut per
modum obiecti, aut per modum ensis supernaturalis
perficientis animam l. certe sine quondam prae-
sentiam l. Unionem ex speciali amicitia praefectum.
at V. per hanc Unionem sanctum persona
Verbi per se coniungitur humaniti illamque
Deificat et terminat dependentiam eius ac
denique cum illa Unam personam constituit

quanto ergo maior est dia persona quam eius parti
cipatio, et filiatio naturalis quam adoptiva tanto
donum per hanc unionem collatum cuncta alia
superare censetur ut Apostolus Heb. 1. Tanto inquit
melior angelis effectus (i. e. Christus) quanto diffe
rentius nomen pre illis hereditavit. atque hinc
ut ibid. subdit maior est ipsi honor et re
veritia debetur, quam ulli persone create adeo
ut Deus Pater cum primogenitum suum introdu
ceret in orbem terrarum dicit: et adorent
eum omnes Angeli eius. Ideo m. qua pre parti
cipibus suis unctus erat oleo lætitiæ, divi
nitate, ut SS. PP. exponunt. Vid. Suar. d. 9.
Ex. Cum gratia unionis hypostaticæ sittam
excellens, an possit dici Christo homini naturalis?
Ex. Cum S. Th. L. a. 12. sum varias vocabuli
Naturalis acceptiones, et sum varias respectus,
quas hæc unio dicitur ad varios terminos
et rationes in Christo consideratas posse aliquo
dici naturalem Christo, aliquo non posse. Nam si
si naturale accipiatur pro eo quod alicui ab
ortu congenitum est, quo sensu S. Aug. et
alii PP. dicunt, peccatum originale esse posteris

Ado naale, sm̄ Dlud Ephes. 2. naa eramus
filij ire, hoc inquam modo, qta Vnionis
est Xro hoi naalis, Utpote qua ei conve-
nietat ab initio nativitatis suae ex Virgine
Mre. 2do Vnio collata ad Humanitatem
non est ei naalis qns naale idem est qd esse
l. ex essentia promanans, qa non Vnio super
naalis sit, neqt humaniti esse l. essentialis l. eius
proprietas. 3tio Vnio collata ad diam
Xri naam qua Vnionis huius principium efficiens
est divi ipsi naalis tanquam ab increata Xri
naa procedens. 4to Vnio collata ad
Xrm qua integre Xrg est, l. ad personam
Verbi qua composita est sic est Xro tali
composito naalis hoc est, essentialis sicuti cuivis
hoi, qns ex aia et corpore composito
essentialis est Vnio; qa Vnio est de essentia compo-
siti qua talis, qa Vnio nil est aliud quam
ipsa compositio perfecta s. in facto esse atq
de cuiusvis compositi qua talis, essentia
est plurium compositio, qa per hanc for-
mam constituitur in esse Vnius.

Q. 3tia

De Causa dispositiva et meritoria Unionis hypostaticae.

Egimus iam supra de Causa finali huius Unionis insinuavimus itidem causam eius effectum totum SS. Trinit. Unde sese in sua dicitur Christus misisse filium in mundum, et filius assumpsisse humanam naturam, et Spiritus Sanctus venisse in B. Virg. ac de ipso Spiritu S. conceptum esse Christum, nam hoc opus Spiritui S. appropriatur, amor n. gratia et sanctitas quae Spiritui S. attribuuntur in ipso opere magis elugerunt, de quo vide S. Th. mf. q. 32. hoc via pulchre explicantes Itaque hoc loco tantum restat inquirere de Causa dispositiva et meritoria.

Dubium jus

An fuerit aliqua Causa dispositiva Unionis hypostaticae.

Sensus dubij est, an in humanitate Christi praecesserit aliqua gratia quae ipsam per modum dispositionis praeparaverit ut à Verbo assumi posset. Sit n. quaestio Aff. Vel. Hal. Sc. Bonav.

Marsilius p. qui putant quod sint Rex
aliquis ductorum in Matrium vilem aliquam
personam, eam prius nobilitat, et vestio-
ribus vestibus induit ita ut decentius pre-
paret ad conspectum, et nuptias Regis; sic
dicit deuisse sapientiam Dei ut humanitatem
filio suo uniendam hypostaticae, ornare
prius gratia habitualis, ut sic ad supernaturalem
statum, et amicitiam Dei evecta, decen-
tius disponerem ad unionem personalem cum
filio Dei. Praesertim cum quod in moralibus
fit et in physicis fieri videamus ubi omnis
substantiis forma introducitur, accidentia tanquam
dispositiones praevia praecedunt. Verum sit
Cons: Unionem hypost. non praecessit habitualis
aliqua gratia tanquam dispositiva aut
praeparatoria humanitatis Christi. Ita S. Th.
h. Scotus. Rura. Suar. Vasq. et alij.
Prob. Con. 10. quod ordine naturae prius est ut
aia subsistat subsistentia aliqua S. propria
S. aliena quam ut habeat habitualem gratiam prius
n. debet aia perfici in suo genere, hoc est in
genere substantiae quam in genere accidentis gratiae (hoc

prius fuit verbo unita utpote in cuius hypo-
stasi subsistit quam gratia habituali perficeretur.
2do Unio hypostat. est sicut nobilissima ita
et ja ordine causalitatis inter omnes gratias humanitati
(Christi) collatas, est n. ipsi fons et radix ceterarum
vim; hoc n. est vera causalis propositio, ideo
humanitas (Christi) accipit habitualem gratiam quo
verbum assumpsit humanitatem, adeoque prius fuit
assumi humanitatem quam eidem gratiam habitualem con-
ferri, Vn S. Th. infra q. 6. Ar. docet gratiam
habitualem ad unionem comparari non ut mediam
disponens ad introductionem formae, sed ut pro-
prietas ad essentiam ex qua emanat, tanquam
subsequens ornamentum sicut et pulchritudo
hominis est ornamentum subsequens constitutionem hominis.
3tio gratia unionis non est in sola anima sed
et in corpore (Christi) utpote et assumpto,
atque non apparet, quomodo habitualis gratia mere
spiritualis possit praeparare corpus ad susceptionem
materialis unionis hypostaticae quae saltem respectu
corporis unionem non praecessit.
Ad Adversariorum rationem sed eam plus non probare
quam quod Deus ita potuisset humanitatem praepa-
rare, nostra a. quaestio non est de possibili sed

questio facti, sed quam negamus Reum ad
quam dispositionem attendisse nec n. Reg in
genibus suis miraculosis quale fuit Incar
nationis, dependentem à dispositionibus operari solet
sic n. Adamum de limo terrae formavit
~~sol~~ saulem ex pastore Asinorum, Davidem
ex pastore ovium regem creavit, omissis aliis
dispositionibus. Idem dicimus de hoc mysterio;
praesertim cum ob rationes pro Con. adductas
non appareat, quomodo convenientem dispositio aliqua
in humanitate potuisset praecessisse.

Dubium 2dum

An fuerit aliqua Causa meritoria
Unionis hypostaticae?

Sensus est, an aliqua causa, per aliquod opus me
ritorium, l. de congruo l. de condigno Unio
nem hypost. Christi merita fuerit? Ita ut
intuitu illius meriti Reg Unionem hanc in
Christo produxerit tanquam praemium merita
illi respondens.

Ad 3bum a. Causarum generibus quaestionem
procedere. Jo. de Hamle Christi, an in ea

sibi hanc unionem merita fuerit, l. an huius
mysterij peractionem l. post. nec v. absonum
videri debet quaerere an Christus post peractam
unionem, unionem ipsam meritus fuerit, eo quod
causa debeat praecedere suum effectum, non inquam debet
absonum videri, quia est differentia inter causas phy
sicae suos effectus producentes, et inter causas
easdem producentes morali meritorie. quia
physicum agens necessario est l. sit tempore l. et
prius suo effectu, at moralis causa meritoria
praemium etsi requirat ut ordine causalitatis obi
ue movendo voluntatem remuneratoris prius
existat in praescientia eiusdem quam ipse absolu
te velit conferre praemium pro merito eodem
praeviso, tamen non requiritur ut talis meritoria causa
sit tempore prior l. sit cum suo effectu, sic Deus
an Christi adventum dedit hominibus gratiam tanquam prae
mium meritorum et mortis Christi longo post
tempore demum futurae; adeoque sicut Patribus
illis meritus est gratia collatam an meritorum
existentiam sic quaeri potest, an meritus sit unionem
hypostaticam datam sibi a Deo antequam merita
illa acta existerent.
2do. est quaestio praecedere de B. V. an ipsa
sit merita esse mater Dei, atque adeo an et
merita sit productionem unionis hypostat.

3tio de aliis SS. praesertim Vet. Test. an
precibus suis Incarnationem impetrarint. de his
Conclusio. Christi humanitas ante Unionem nulla
habuit merita per quae Unionem mereri
sed neque post Unionem, per ulla sua merita
eandem meruit imo nec mereri potuit.
Ita pars est de fide contra photinum haere
siarcham, dantem Christum ante Incarnationem fuisse
filium hominis sed per merita bona vita obti
nuisse fieri filium Dei. Verum arguitur fidei
quod eodem tempore momento quo homines fuit
producta fuerit et Verbo Unita, adeoque
nulla tempore prius merita habere potuit per
quae Unionem mereri.
Ob. Psal. 44. Dilexisti iustitiam et odisti
iniquitatem propterea Unxit te Deus ubi
per oleum laetitiae SS. PP. illegunt Unionem
hypostat. haec a. ibi dicitur data Christo eo quod
dilexerit iustitiam, quod idem in eiusdem Psal.
Versu 3. insinuat verbis illis, propterea
benedixit te Deus in aeternum.
Ex aliquibus partibus, Propterea, accipere
propterea quod, ut reddat quasi effectum causam
et sit sensus, causa quare dilexeris iustitiam, fuit
quod Deus te Unxit.

alij Cum S. Aug. aut sunt eandem partem pro
causa Pauli ut sit sensus Ideo te Deus Impius ut
diligeres iustitiam, adeoque dilectio iustitiae non fuit
causa meritoria Unctionis. Potest etiam
incommode cum Jansenio dici per Unctionem
hanc non necessario litteraliter illigi jam Uncti-
onem Christi factam per Unionem hypostaticam
quam meritus non est, sed de ea quam Christus suis
meritis consecutus est, qua in. à Patre exaltatus
est super via accepto ab ipso nomine quod est super
omne nomen, sicuti in Davide saepius Unctus et
acceptus est in Regem, sic etiam Christus, potissimum a-
semel in sua conceptione, et semel post re-
surrectionem et ascensionem quando gentium omnium Rex
declaratus est.

2da Pars, quod post Unionem eandem de facto
non meruerit est omnium Cathol. qui contrarium
censent temerarium et periculosum in fide, quia
PP. praesertim Aug. repugnat cuius verba
sunt cum authibus Sanctae (in qua haec Unio
vocatur gratia, non praemium aut merces.) Vide
apud Vasq. 3. 25. c. 5. et 6. Prob. Tamen
jo. quia nemo merere ut sit et expectat,
nam mereri et operari etiam in praesentia Dei
praesupponit esse, humanitas a Christo non existit ni-
si in Verbo. quod non potuit mereri ut sic esset.

12do quia principium et radix s. causa effectus me-
riti non cadit sub meritum, hoc est, non potest esse
praemium meriti. ut habet communis Theol. agio-
ma. cum S. Th. 1. 2. q. 114. atque unio
hypostat. fuit Christo principium et radix me-
rendi, sicut gratia habitualis et actualis est
principium merendi in hominibus. ergo Christus eam
mereri non potuit. Ma. patet, quia alioqui
idem esset simpliciter prius et posterius secundo
in eodem genere causae nam meritum ad
praemium confert ut effectus moralis causae
ergo si quis principium meriti mereretur, meritum
illud esset sui ipsius causa. Tertio Prob. quia
Christi merita usque valorem suum originali
habuerunt ab unione hypostat. cum et
gratia actualis et habitualis a quibus bona
opera valorem aliquem potuissent trahere
intuita unionis hypostat. Christo fuerit col-
lata. ergo eadem unio fuit principium meriti
et consequenter sub meritum non cadebat.
Quarta Pars. quod cum. nec potuerit mereri
eandem unionem est Coiar Theol. Contra
Suarez et alios non nullos Prob. ijsdem
rationibus quibus superior pars nam ea Adde
possibili procedunt, quibus adde et hanc: Im-

possibile est ut meritum non sit prius praecisum à
remunerante quam decernat dare praemium
nam ex praescientia meriti movet ad dandum
praemium, atque impossibile est, ut in praescientia
Dei absoluta prius sit (Dei) illud meritum
quam in eadem sit Incarnatio, ergo impossibile
est, ut Incarnatio sit praemium meritorum
(Dei). Min. Prob. Quia impossibile est praescientiam
Dei esse falsam et consequenter non sit esse ut in
ipsius praescientia prius sit effectus quam causa, atque
causa meritorum (Dei) est ipsa humanitas as-
sumpta, ergo merita (Dei) non sunt esse prius in
praescientia Dei quam ipsa assumpta humani-
tas, adeoque hypostatica unio, et consequenter
Deus hanc unionem dare non potuit tanquam
praemium meritorum. Ex hac quae
solvi sunt quod obijciunt adversarij dantes,
aliquando fieri posse, ut ipsum meriti ca-
dat sub meritum probantque exemplo Regis
qui anticipata solutione dat militi equum
et arma futurae ipsius victoriae
pugnam tanquam meritum quae tamen pugna
ut à principio efficio non à solo milite sed
ab equi et armorum usu procedit ergo ipsum
meriti sit cadere sub meritum.

Mam negandum est quod collatio ja equi et ar
morum sit proprie premium victoriosae pug
nae tanquam meriti, nam cum in mente pre
miantis necessario praecedat praecisio meriti
tanquam causae ad praemiandum moventis,
praecisionem praemij tanquam effectus, at vero
Rex talis non praecideat imo nec potest prius
videre pugnam victoriosam quam videat col
latione equi eius bonum usum, tanquam causam
effectae victoriae (si nam in praescientia enume
rantis res servant eum ordinem priori
tatis sm causalitatem quem in executione ser
vant in seipsis praescientia n. haec ut vera
sit accomodat se quasi regulae ad ordinem
et modum causalitatis moralis quem inter
se habent meritum et praemium merito respon
dens.) Sequitur necessario collatione ja equi et
armorum non posse esse proprium pugnae victo
riosae. Itaque quando Rex tali arma et equum
confert, uno e duobus modis confert, vel
non jo liberali confert, ut generose ijs pug
net, et post pugnam peractam tanquam praemi
laboris possideat, quo casu non ja equi col
latio sed eius post pugnam possessio habet se instar
praemij. Vel 2. confert sub contractu onc

roso, hoc sensu; tuus esto hic equus ea tn̄
condicione ut gnrose per eum pugnes; Verum neu
tro conferendi modo hic ja collatio rationem pre
mij, secunda quidem equi collatio aut conti
nuata eius possessio premij rationem habere sit.
Verum de hoc non est quaestio, sicut nec quae
stio est de Vniane hypost. an ipsius semel
collata conservatio aut eiusdem extensio
ad partes, Christo per nutritionem ad generatas pre
mij rationem habeat. Rubium quidem non est,
Christum potuisse hoc mereri, an a. de facto
meritus fuerit neutram in partem aliquid liquet.
Con: 2da Beata Virgo ex gratia sibi data
meruit illum puritatis et sitis gradum ut con
gruae possit esse mater Rei, non tamen proprie
meruit ipsam Incarnationem l. de congruo l. de
condigno. Ita S. Th. h. a. 15 ad 3. Prioris
partis Con. sensus est, B. V. per bona opera
sua de condigno sibi meruisse tantos gradus
gratiae habitualis ac virtutum non ut eius de
congruo deberent maternitas filij Rei ut
volunt Vasq. ex sed ut congruae disponerent ad
maternitatem filij Rei ad quam liberalis e
lecta erat. Rey a. ipsa B. V. cooperante
et merente cum ipsam sitite et virte ador.

nauit, ut idonea est ad solum Rei de
center et digne concipiendum sermo ut Rep
eum quem sibi haeredem delegit curat instru;
moribus et disciplinis quae munus regium
adornent. — 2da Partis sensus est; B.V.
operibus suis proprie non meruisse ut esset
mater Christi, sed hanc dignitatem et naturalis Mris
officium, fuisse ipsi mere gratuito collatum
Prob. quia nil proprie meruit B.V. quod
non idem Christus meruerit, ac ita quidem merue
rit, ut B.V. id suis meritis impetraret
atqui Christus non meruit proprie suae Mri
officium aut dignitatem Mris nec meruit
ut ipsa per propria merita eandem dignitatem
mereretur, quia B.V. eam merita non fuit. Ma.
est certa, quia merita Christi sunt passim meritorum
condigni et congrui non solum B.V. sed et
aliorum omnium hominum a lapsu Adae usque ad finem
mundi, SS.orum n. opera valorem non habue
runt, nisi ex gratia Christi, quam Reg in
tuitu Incarnationis et meritorum Christi,
aliquando futurorum, aut iam factorum
eis donauit; Mi. Prob. quia ut supra
iam diximus Christus non meruit ut sit Ho

l. filius hominis, qua esse meritum ipsius subsonit
ipsum esse filium hominis, atque si mereretur mri
suae dignitatem Mris et meritis fuisset ut
ipse nasceretur homo ex Mre, qua necessario con-
cuncta sit. et homines esse parentes hominis, sicut
ut Christus illud mereri non potuit, sic nec hoc
et consequenter nec B. V. Nec huic
sententiae obstat; quod PP. et Tulia saepe
dicant, Bam V. meruisse portare, concipere
Christum, non enim illigendi sit de propria dicto
merito condigni vel congrui respectu Incar-
nationis aut Maternitatis, sed illigendi sit Christum
sensum Con. explicatum, quod mi. eam sanctitatem sit
adepta ex meritis suis ut Mr Rei con-
gruè, et condignè esse possit, l. si aliquem ita
loquuntur ut meritum cadat super Incar-
nationem, meritum accipiendum est non schola-
stice sed vulgariter secundum talem sensum quo dicitur
per quam meruimus authorem vitae su-
scipere, hoc est, per quam contigit nobis
ut Christum suscipiamus, ut explicat Sylvius
hic. Non pauci tamen sunt Aff. putantes
Bam V. vere de congruo Maternitatis filii
Dei meritum esse quorum rationes vide apud Vasq. p

Cor: 3. Pres Veteris Test. Nec de
condigno nec de congruo meriti sit pro
prie Incar. quoad substantiam, sed ad summum
quoad executionem tali tempore s. quoad ac
celerationem, aliasque circumstantias. Prob.
Quia Incarnatio est Christi incarnati opera
sit jam fundatum et proprium vis meriti s. con
gruii s. condigni non v. effectus; Confir. m.
quia aliaque absurde sequerentur scilicet illos
meruisse sibi jam gratiam actualem ac totius generis
humani redemptionem, qui n. merentur Incar
nationem merentur etiam quae ad Incar. sequuntur
C. qui n. est causa causae est etiam causa causati, Ite
quia n. ad eam tanquam ad jariam causam infi
nitudo meritorum Christi, et ex his erit
tam redemptio generis humani quam lar
gio gratiarum tam actualium quam habitualium
quam parum quis ista mereri potuit tam
parum etiam potuit mereri Incarnationem.
Quod si qui PP. aut aliqua sacra verba
meritum aliquod veteribus sanctis respectu In
carnationis attribuere videantur ea l. in ri
gore Iudicio accipienda non sunt, sed modo
vulgari ut etiam supra monuimus, l. pro

bant quod in Con-digimus PP. illos meruisse-
tur accelerare, nam eorum preces et desideria
ex quibus adversarij meritum congrue probant
non fuerunt petitio de Incar. futura, ut pote
quam cedebant à Deo gratuito et indepen-
dentem à suis precibus esse decretam, sed orabant
ut certo futura Incarnatio citius fieret,
ac ipsi etiam Deum Incarnatum viderent. Sic
Christiani hodie non petant ipsam substantiam eius
resurrectionis l. 12. adventus Christi ut pote quam
certo credunt futuram independentem à pre-
cibus suis, sed ut citius ea fiat precantur.

Tractatus 3.tius

De Incarnationis s. hypo-
statica Unionis terminis.

Praesentem Pr. qui erit de ipsi materiali causa
Incar. in 4. sect. partiemur. acturi
in ea, de adaequato et completo Incar.
termino s. de composita Christi persona, in
2. et 3. speciatim de huius compositi ex
tremis divinitate sc. et humanitate. in 4
de huius compositi perfectibus ac defectibus quas
in perfectus, quas defectus una cum humanitate assumpserit.